

## 1. ОПЕРАЦІЯ «БУХ І ХРУМ»

У лісі було тихо й затишно, коли з'явилася маленька гусінь. Вона тільки-но вилупилася з яєчка: і для неї весь світ був новим і дивовижним. Малюк глянув на свої маленькі волохаті ніжки і здивувався.

– Ого! Скільки в мене ніжок! – вигукнув він.

– Це ж ціла армія! А навіщо вони мені?

Він спробував поворухнути однією лапкою, потім другою... Потім одразу всіма! І що ж сталося? Малюк заплутався у власних лапках, покотився кубарем і... бух! Пролетів аж три поверхи листочків.

Але здаватися не можна! Він підвівся, розставив лапки ширше й вирішив, що буде пересувати їх по черзі. Одна лапка, друга, третя... восьма... дванадцята... І тут – ой! Передні лапки захотіли йти вперед, а задні ще не розібралися, куди їм рухатися.

– Ой, здається, я сам себе перегнав! – зойкнув він, перекинувшись догори лапками. І ось після кількох нових спроб, після кількох кумедних перекидань і навіть одного ефектного ковзання по мокрому листочку, він нарешті поповз.

– Ура! Я повзу! Я справжній повзун!

Малюк був дуже сором'язливий. Він боявся кожного шороху, кожного руху. Все було таким незнайомим! Він повільно рухався по листочку, обережно ковзаючи своїми ніжками.

І раптом відчув, що дууууже голодний, і почав хрумкати перший листочок ... «ХРУМ» - спробував пожувати й завмер. Очі стали зовсім круглі, щоки надулися, і він зробив «фррррр» і виплюнув листочка.

– Фу! – сказав він, листочок такий гіркий і несмачний. Якщо так піде далі, я просто буду дуже злим і голодним.

- Ну добре, ще одна спроба...

«ХРУМ» – о це вже краще, але ще так собі, плазун продовжував ковзати по дереву, шукаючи смачні листочки, і в лісі лунав гучний звук :

«Хрум, хрум, хрум»....

Аж раптом із кущиків визирнув маленький мураха і сміючись промовив:

- Ти хто такий? Чому так голосно жуєш?

- Я? Е-е-е... Просто я дуже голодний, я гусеничка, і мені треба багато їсти!

- Просто гусеничка? Та ні, ти справжній ХРУМЧИК!

- Я тільки-но з'явився на світ і шукаю своє дерево. Мені треба їсти листочки шовковиці, але я не знаю, де вона росте. І ще, я не мав свого імені, а Хрумчик мені подобається.

- А ти хто ?

Я мурашка Шустрик , дуже швидко бігаю й живу в мурашнику.

Мурашка Шустрик підвів голову й заспокоїв Хрумчика:

- Не хвилюйся, я знаю, де росте шовковиця! Я можу тобі показати дорогу.

Але... я трохи кульгаю.

Хрумчик подивився на його маленьку кульгаву ніжку й запропонував:

- Я можу тебе понести! Сідай до мене на спинку, і ми разом знайдемо мое дерево!

Мурашка усміхнувся і погодився.

- Дякую! – сказав він, зручно влаштовуючись на спині гусениці.





І ось так вони вирушили в подорож. Хрумчик ковзав своїми волохатими ніжками по зелених галявинах, а мурашка спокійно дивився навколо.

– Ой, як весело! – сміявся Хрумчик, ковзаючи далі, а Шустрик сміявся у такт його рухам.

І так вони сміялися та весело розмовляли, мандруючи лісом, поки шлях вів до шовковиці.

Гусінь і мурашка йшли, йшли і йшли. Вони подолали таку відстань, що сонце змінювало свій колір на небі: від золотисто-жовтого до ніжно-рожевого, а потім, коли заходило, перетворювалося на яскраво-червоний диск. Вони не помічали, як швидко летить час, адже мандрувати разом було весело.

І ось нарешті вони побачили: велике дерево з розкішною зеленню - шовковиця, що важко нахилилася під вагою листочків. Вони дісталися до нього, і Хрумчик радісно засміявся, коли побачив великі зелені листки.

– Ого, ось воно! – вигукнув він, блискавично ковзаючи по листочку.

– Це моє дерево! Тепер я можу смакувати листочками й рости сильним!

Але раптом Шустрик, що спостеріг за ним, тихо посміхнувся, але потім замислився.

– Так, це чудово! – сказав він, потираючи свою маленьку кульгаву ніжку.

– Але як же я повернуся додому, до свого мурашника, на ту саму галявину?

Хрумчик зупинився і здивовано подивився на свого товариша.

– Ти ж знаєш цей шлях до дерева, чому б тобі не знайти шлях додому? – запитав він, намагаючись допомогти.

Шустрик посміхнувся і мовив.

– Одному мені буде сумно повертатись.